

Ievas Akurateres dzirksts

Dziedātājas Ievas Akurateres balss skanēs rīt kopā ar leģendāro "Pērkonu", orķestri un koriem Jura Kulakova latviešu rekviēmā aizvestajiem – dramatiskās kantātes "Sarkanais vilciens" atskaņojums Komunistiskā genocīda upuru piemiņas dienā Latvijas Dzelzceļa muzejā ir sāpīgs un vienlaikus skaists atmiņu mirklis. Ieva sacītu – tas attīra dvēseli.

Ieva Akuraterē: – Pēc "Sarkanā vilciena" pirmatskaņojuma mēs visi sanācām kopā – mūziķi un arī dzejnieka, poēmas autora Pētera Aigara radinieki, sasēdāmies riņķī un katrs pēc kārtas izstāstījām savu stāstu, kas saistīts ar šo sarkano vilcienu.

Arī mans tēvs tika izsūtīts uz Sibīriju, viņš gan bija ļoti skaists vīrietis un mācēja spēlēt vijoli. Tas viņu paglāba no mokošiem spaidu darbiem, lai gan tāpat mājās tēvs atgriezās izvārdzis. Sibīrijā dzimusi vēl mana brāļa sieva, kura tur ar māmiņu nodzīvoja piecus bada gadus... Nav tādas latviešu ģimenes, kuru šis skumjais izsūtījuma fakts nebūtu skāris. Tā ir milzīga psiholoģiska trauma uz visu mūžu...

– "Pērkona" jubilejas koncertā bija daudz tās paaudzes pārstāvju, kuri bija grupas fani astoņdesmitajos. Kā jums šķita – vai šie cilvēki ir mainījušies?

– Viss pasaulē plūst un mainās, tas ir tik pašsaprotami un dabiski. Galvenais, lai ir mīļums, dzīvesprieks, Dieva enerģijas dzirksts. Lai tikšanās mūzikas pasaulē dāvā apziņas atbrīvotības un prieka sajūtu – to mēs visi kopā panācām, paldies Dievam!

– Vai jūs esat mainījušies – laika zīmju un personiskās pieredzes dēļ?

– Spīdola teica: "Mainies uz augšu!" Kā domājat jūs? Diezgan vērtīgs padoms, ir vērts pamēģināt...

– Kā jūsu repertuārā līdzsvarojas patriotiskas dziesmas, tā dēvētā populārā mūzika un krievu balādes?

– Līdzsvarojas elementāri – tāpat kā rīts līdzsvarojas ar vakaru un vasara ar ziemu. Es izpildu arī latviešu tautas dziesmas, moldāvu tautas dziesmas, akadēmisko mūziku latīņu, itāļu un vācu valodā, dziedu dziesmas angļiski, franciski, arī spāņu dziesma ir dziedāta, savulaik skandēju indiāņu lūgšanu...

– Tā vien šķiet, ka dzīve jūs ir kārtīgi "pabarojusi", ja reiz jums pietiek iekšēja spēka tik daudzām dziesmām. Vai bieži mēdzat pie sevis apcerēt dzīvi, savu likteni?

– Jā, man ir tieksme uz apceri, mani interesē garīgā zinātne. Būtiskākais jau, protams, ir dzīva karstas sirds ticība, bet es esmu no tiem cilvēkiem, kuri izjūt vajadzību ticēt un arī zināt kaut ko par civilizācijas garīgo pieredzi. Tad arī ir iespējams konkrētāk transformēt ideju caur mūziku. Domāju, ka zināšanas var palīdzēt arī intuīcijas attīstīšanā.

– Vai intuīcija jūs nekad nav pievīlusi?

– Nav pievīlusi. Tāpēc jau tā ir intuīcija – septītā maņa, ko cilvēks vai nu jūt, vai ne.

– Kādas šodien ir jūsu attiecības ar dēlu – viņš vairāk ir prieks un acuraugs vai uztraukumu avots?

– Mēs radoši atbalstām viens otru, arī muzicējam kopā apvienībā "Lidojošais paklājs" kopā ar brīnišķīgo ģitāristi, komponisti un aranžētāju Ilzi Grunti un viedo tautas mantojuma glabātāju Zani Šmiti. Matīss ir patstāvīgs mākslinieks, kurš piedalās daudzos jaunos projektos, viņa specialitāte ir perkusijas – sitamie instrumenti.

- Vai nekad nejutaties vientuļa – kā cilvēks, kā sieviete, kā māksliniece?
- Jo vairāk sajūtu sevi kopā ar Dievu, Dabu un Darbu, jo mazāk vientuļa jūtos. Protams, uznāk vājuma brīži, gaumīgas depresijas un tā tālāk, bet tad atkal uzlec saule, atlido ugunsputns Fenikss, kāds tuvākais pasniedz roku un... aiziet jūriņā gaviļējot!
- Kā tas izskatās?
- Kā saullēktā apsārtušām burām niedru laiviņā...
- "Pērkona" koncertā sestdien visi sanākušie redzēja, ka esat lieliskā vokālā un fiziskā formā – kam par to jāpateicas?
- Jums visiem!... Par to, ka ir pasaule un dzīvība, ka Dieva gaišais spēks izpaužas caur tik daudziem brīnišķīgiem cilvēkiem! Čigāniem ir tāds varens sakāmvārds: "Nezaudē ticību cilvēkiem, citādi Dievs no tevis novērsīsies!" Es šo teicienu uztveru ar pateicīgas un laimīgas sirds trīsām.
- Vai pievērsāt lielu uzmanību tam, kur dzīvojat, kā dzīvojat, ko ēdat, vārdu sakot – sadzīvei?
- Ļoti lielu. Dzīvē jau nekādu tādu abstraktu sadzīves sākumu nav. Tu esi tas, kādas ir tavas domas tavā galvā, ko tu esi ieēdis savā vēderiņā, cik tu šūpojies līdz vasaras smilgām vējā. Vajag man kontrastus – skaļumu un Lielo Klusumu, līksmus koncertus un brīvību vientulībā pie jūras, krāsainas dzīves dāvanas un dziedējoši attīrošu askētismu.
- Kāds ir Ievas askētisms?
- Kā jēdziens man tas vienmēr bijis ļoti tuvs. Tas rada svaiguma un estētiskuma sajūtu. Garīgā un fiziskā ziņā tas attīra, nu, piemēram, ļoti iedarbīgs veids askētismā ir normāls, elementārs gavēnis. Tas pacilā miesu un garu, silti visiem iesaku!
- Visu mūžu dzīvojat Mežaparkā – vai šai vietai Rīgā kaut kā īpaši pieķērusies jūsu sirds?
- Jā, man patīk omulīgais aristokrātisms, kurš valda šajā apkārtnē un izpaužas caur arhitektūru un savrupi, estētiski noslēpumaino dienas un nakts ritumu.
- Ar kādām acīm raugāties uz pārmaiņām Mežaparkā, uz šā rajona attīstības plāniem?
- Es uzticos ļaudīm, kuri te rosās, uzskatu, ka Mežaparka attīstība tiek uzmanīgi un labvēlīgi veidota un pārdomāta. Jauki, ka notiek "Zaļās pēdas" un citu apkārtnes sakopšanas iniciatīvu akcijas.
- Šķiet, ka esat cilvēks, kurš vairāk dzīvo nākotnei, nevis pagātnes apcerei. Ko gaidāt no nākotnes savā dzīvē, Latvijā, pasaulē?
- Vārds – "relīģija", tātad – "re ligios", tulkojumā nozīmē atkal apvienošanās! Latviešiem jau vārda "līgo" nozīme arī ir labi zināma, tātad pievienojos kopējās idejas īstenošanai – katram savā sirdī uzziedināt tīras gaismas saulīti un atkal apvienoties jaunā, lielākā garīgas un fiziskas izturības kopībā, Dieva apziņā.
- Kas cilvēkam, tostarp jums, vajadzīgs, lai spētu būt laimīgs?
- Domāju, ka mīļi draugi, tuvinieki un atbalstītāji mūsu dzīvi dara laimīgu, jo cilvēks jau nav vientuļa sala. Vienīgi apzinātas atšķirtības gadījumā cilvēkam tas nav nepieciešams, bet tā jau mēs katrs alkstam pēc cilvēciska siltuma.
- Vai jums ir daudz draugu?

- Jā, Dieviņš mani žēlo. Man viņu ir daudz, un viņi visi ir spēcīgi, līksmi un starojoši.
- Vai spējat iztēloties sevi pensijā?
- Nedomāju, ka šīs valsts "iecerētā" pensija ir kaut kas tāds, ar ko cilvēks var izdzīvot, bet, tā kā mani plāni ir liderīgi un fantastiski, es būšu ilgstoši aizņemta ar radošo darbību un man nebūs laika "būt pensijā".
- Jūsu labākais albums ir jau ierakstīts vai tāds vēl tikai gaidāms?
- "Cīnies par iedomu, padari to par dzīvi, par būtņi vispatiesāko," – to teica Anšlavs Eglītis, un es pievienojos.
- Vai jūs dzīvi izsapņojat?
- Nē. Esmu ļoti reālistiska būtne. Tā ir tikai ilūzija, ka esmu pārsapņaina.
- No kurienes šī ilūzija?
- Varbūt tā ir mana koķetērija ar pasauli. Esmu tipiska sieviete. Man ir tuva kaķa daba. Ziniet, kaķiem ik pa brīdīm patīk savās acīs iemiesot tādu izbrīnu, bet, dziļi ieskatoties, šī izteiksme patiesībā ir dzirkstelīte. Manī tā kvēlo.